

Emma Goldman, Δεν υπάρχει κανένας κομμουνισμός στην Ρωσία

☰ Κατηγορία: **Αναρχική Θεωρία**

Το συγκεκριμένο κείμενο αποτελεί μέρος του βιβλίου “Red Emma Speaks: An Emma Goldman Reader” το οποίο επιμελήθηκε η Alix Kates, το οποίο είχε αρχικά δημοσιευθεί στο H.L. Mencken’s journal American Mercury, volume XXXIV, April 1935.—DC. Να σημειώσουμε πως

το κείμενο αποτελεί μόνο μέρος της αρχικής μπροσούρας την οποία η Γκόλντμαν είχε στείλει στο περιοδικό και είχε τίτλο “Κομμουνισμός: μπολσεβίκικος και αναρχικός, μια σύγκριση”, τελικώς οι εκδότες αποφάσισαν αυθαίρετα να δημοσιεύσουν μόνο το επόμενο κομμάτι της. Το αγγλικό κείμενο μπορεί να βρεθεί εδώ: <http://www.hartford-hwp.com/archives/63/227.html>.

Δεν Υπάρχει κανένας κομμουνισμός στην Ρωσία

Της Έμμα Γκόλντμαν

μετάφραση kostav

Αυτή την περίοδο ο κομμουνισμός βρίσκεται σε όλες τις συζητήσεις, μερικοί μιλούν γιαυτόν με περίσσιο ενθουσιασμό για έναν νέο (κοινωνικό) μετασχηματισμό, ενώ άλλοι τον φοβούνται και τον καταδικάζουν ως μια κοινωνική απειλή. Όμως τολμώ να πω πως ούτε οι θαυμαστές του -οι περισσότεροι εξ αυτών- ούτε αυτοί που τον φοβούνται έχουν μια ξεκάθαρη ιδέα για το τι είναι στα αλήθεια ο μπολσεβίκικος κομμουνισμός. Ο κομμουνισμός γενικότερα νοείται ως το ιδανικό της ανθρώπινης ισότητας και αδελφοσύνης, το οποίο θεωρεί την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο ως την κύρια πηγή της σκλαβιάς και της καταπίεσης, καθώς και πως η οικονομική ανισότητα γεννά την κοινωνική αδικία και

εναντιώνεται στην ηθική και πνευματική εξέλιξη των ατόμων. Ο κομμουνισμός αποσκοπεί σε μια κοινωνία χωρίς τάξεις μέσω της συλλογικής ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής και διάθεσης, διακηρύσσοντας πως μόνο σε μια αταξική αλληλέγγυα κοινωνία ο άνθρωπος μπορεί να ζήσει πραγματικά ελεύθερος, να ευημερήσει και να βρίσκεται σε ειρήνη. Σκοπός μου λοιπόν είναι να συγκρίνω τον κομμουνισμό με την εφαρμογή του στην σοβιετική Ρωσία, αν και εξετάζοντας το θέμα διεξοδικά κάτι τέτοιο μου φαίνεται ανέφικτο. Μιας και στην Ε.Σ.Σ.Δ. δεν υπάρχει κανένας κομμουνισμός, κανένα απολύτως κομμουνιστικό ιδανικό, και καμία απολύτως κομμουνιστική πρακτική δεν έχει εφαρμοστεί από το κομμουνιστικό κόμμα.

Σε μερικούς ο παραπάνω ισχυρισμός μπορεί να ακουστεί εντελώς ψευδής, ενώ άλλοι ίσως τον βρείτε υπερβολικό, πάραυτα είμαι σίγουρη πως

μια αντικειμενική εξέταση των συνθηκών που επικρατούν στην Ρωσία θα πείσει τον οποιοδήποτε μη προκατειλημμένο αναγνώστη πως τα λεγόμενα μου είναι αληθή. Αρχικά θα πρέπει να αναλογιστούμε την βασική ιδεολογική αρχή που διέπει τον υποτιθέμενο κομμουνισμό των μπολσεβίκων, που είναι πέρα για πέρα συγκεντρωτικός και εξουσιαστικός, μιας και στηρίζεται σχεδόν εξολοκλήρου στον κυβερνητικό εξαναγκασμό και την βία. Δεν πρόκειται σε καμία περίπτωση για κομμουνισμό βασισμένο στην ελεύθερες ενώσεις και συμφωνίες, αλλά για εξαναγκαστικό κρατικό κομμουνισμό. Το παραπάνω πρέπει να το έχουμε μέσα στο μυαλό μας για να καταλάβουμε τις μεθόδους που εφαρμόζει το σοβιετικό κράτος για να φέρει εις πέρας τα υποτιθέμενα κομμουνιστικά σχέδιά της.

Η πρώτη βασική αξίωση του κομμουνισμού είναι η κοινωνικοποίηση της γης και των μέσων

παραγωγής και διανομής, τα οποία ανήκουν στον λαό, για να τα διαχειριστεί είτε σε ατομικό είτε σε συλλογικό επίπεδο με σκοπό την ικανοποίηση των αναγκών του. Στην Ρωσία όμως η γη και τα μέσα δεν έχουν κοινωνικοποιηθεί, αλλά εθνικοποιηθεί. Ο παραπάνω όρος είναι εντελώς ακυρωτικός βέβαια και άνευ κάποιου ουσιαστικού περιεγχομένου, μιας και ο εθνικός πλούτος δεν νοείται ως έννοια, το έθνος είναι ένας πολύ αφηρημένος όρος για να του “ανήκει” οτιδήποτε. Η ιδιοκτησία μπορεί να υπόκειται σε κάποιο άτομο ή σε κάποια ομάδα ατόμων σε οποιαδήποτε περίπτωση πρέπει να υπάρχει ένας ποσοτικοποιημένος αποδέκτης της ιδιοκτησίας. Όταν ένα συγκεκριμένο αντικείμενο δεν ανήκει ούτε σε κάποιο άτομο ούτε σε κάποια ομάδα ατόμων τότε είναι είτε κοινωνικοποιημένο είτε εθνικοποιημένο. Όταν είναι εθνικοποιημένο λοιπόν ανήκει στο κράτος, το οποίο μπορεί να το διαθέσει με οποιοδήποτε τρόπο επιθυμεί το ίδιο. Όταν όμως είναι κοινωνικοποιημένο, τότε κάθε άτομο έχει ελεύθερη πρόσβαση σε αυτό και

μπορεί να το χρησιμοποιήσει χωρίς να απαιτείται η έγκριση κάποιου συγκεκριμένου ατόμου.

Στην Ρωσία, λοιπόν, καμία απολύτως γη ή εργοστάσιο δεν έχει κοινωνικοποιηθεί, ανταυτού όλα έχουν εθνικοποιηθεί, και ανήκουν στο κράτος, ακριβώς όπως τα ταχυδρομεία της Αμερικής ή οι σιδηρόδρομοι της Γερμανίας και των υπόλοιπων ευρωπαϊκών χωρών. Δεν υπάρχει λοιπόν τίποτα το πραγματικά κομμουνιστικό στην εθνικοποίηση που έλαβε χώρα στην Ρωσία, όπως και σε οποιαδήποτε άλλη οικονομική πολιτική της. Τα πάντα ανήκουν στην κεντρική κομματική κυβέρνηση, η οποία κατέχει το απόλυτο μονοπώλιο σε όλα τα προϊόντα και υπηρεσίες, όπως και σε όλα τα μέσα ενημέρωσης, καθώς όλα τα βιβλία και οι εφημερίδες εκδίδονται από το κράτος. Κοινώς τα πάντα στην Ρωσία είναι ιδιοκτησία του κράτους, ακριβώς όπως παλιότερα ήταν ιδιοκτησία του

στέμματος. Οι μηδαμινές εξαιρέσεις μη εθνικοποιημένων ιδιοκτησιών είναι κάποια χαμόσπιτα στην Μόσχα, ή κάποια πολύ μικρά μαγαζιά καλλυντικών που και αυτά μόνο σε επιφανειακό επίπεδο δεν έχουν εθνικοποιηθεί, μιας και το κράτος έχει το δικαίωμα να τα κατασχέσει οποιαδήποτε στιγμή θέλει. Οι προαναφερόμενες κοινωνικές συνθήκες μπορούν να ονομαστούν μόνο ως κρατικός καπιταλισμός και σίγουρα σε καμία περίπτωση κομμουνισμός.

Ας περάσουμε όμως τώρα στην παραγωγή και την κατανάλωση, ελπίζοντας πως σε αυτά θα βρούμε κάποιο βαθμό κομμουνισμού που θα μας επιτρέψει να αποκαλέσουμε την Ρωσία κομμουνιστική σε κάποιο βαθμό έστω. Ήδη αναφέρθηκε παραπάνω πως η γη και τα μέσα παραγωγής και διάθεσης ανήκουν στο κράτος, όμως και οι μέθοδοι και παραγωγής καθώς και οι παραγόμενες ποσότητες στα εργοστάσια και

στους αγρούς καθορίζονται από την κυβέρνηση της Μόσχας μέσω των διαφόρων οργάνων της. Η Ρωσία είναι μια χώρα με τεράστια έκταση, η οποία καλύπτει το 1/6 της γης και έχει ένα πληθυσμό 165.000.000 ανθρώπων αποτελούμενο από διάφορες δημοκρατίες, φιλές και έθνη, που η κάθε μια έχει τις δικές τις ανάγκες και επιθυμίες. Αναμφισβήτητα η βιομηχανική και οικονομική οργάνωση είναι ο βασικότερος παράγοντας της ευημερίας κάθε κοινότητας. Ο πραγματικός κομμουνισμός -της οικονομικής ισότητας μεταξύ ανθρώπων και κοινοτήτων- απαιτεί τον καλύτερο και αποτελεσματικότερο σχεδιασμό από κάθε κοινότητα βάσει των τοπικών απαιτήσεων, δυνατοτήτων και πόρων. Η βάση αυτού του σχεδιασμού πρέπει να υπόκειται απόλυτα στην κάθε κοινότητα να αποφασίσει η ίδια ελεύθερα για την τοπική παραγωγή βάσει των αναγκών της και να διαθέσει τα παραγόμενα προϊόντα βάσει της κρίσης της, όπως πχ να ανταλλάξει το παραγόμενο πλεόνασμα της με κάποια άλλη

ανεξάρτητη κοινότητα χωρίς τον οποιονδήποτε εξαναγκασμό μιας εξωτερικής εξουσίας. Αυτή είναι η ουσιώδη πολιτική και οικονομική φύση του κομμουνισμού, η οποία δεν είναι εφικτή με κανέναν άλλον τρόπο, είναι αναπόφευκτα ελευθεριακή, αναρχική.

Στην σοβιετική Ρωσία δεν υπάρχει ίχνος αυτού του κομμουνισμού -ή οποιουδήποτε κομμουνισμού. Μάλιστα οι μηδαμινές προτάσεις ενός τέτοιου συστήματος θεωρούνται εγκληματικές και η οποιαδήποτε προσπάθεια εφαρμογής του τιμωρείται με θάνατο. Η βιομηχανική οργάνωση καθώς και όλες οι διαδικασίες παραγωγής και διάθεσης των προϊόντων βρίσκονται υπό τον έλεγχο του κομμουνιστικού κόμματος, το οποίο είναι εντελώς ανεξάρτητο και αποσχισμένο από τις απαιτήσεις και τις επιθυμίες του λαού της Ε.Σ.Σ.Δ. και οι ενέργειες και αποφάσεις του ελέγχονται απόλυτα

από το Κρεμλίνο. Αυτό εξηγεί πως η Σοβιετική Ρωσία εξήγαγε μεγάλες ποσότητες σιταριών και άλλων δημητριακών την στιγμή που η νότια και η νοτιοανατολική Ρωσία λιμοκτονούσε, με αποτέλεσμα τον θάνατο πάνω από δύο εκατομμυρίων ανθρώπων από υποσιτισμό (1932-1933).

Υπήρχαν σοβαροί “κρατικοί λόγοι” γιαυτή την ενέργεια, οι μεγάλες κουβέντες αποτελούσαν πάντα την επικάλυψη της τυραννίας, της εκμετάλλευσης και της αποφασιστικότητας του κάθε ηγεμόνα να παρατείνει και να διαιωνίσει την κυριαρχία του. Αρκούμαι στο να παραθέσω πως - παρά την σοβαρή έλλειψη τροφίμων και λοιπόν βασικών αγαθών που υπήρχε σε ολόκληρη την χώρα- ολόκληρο ο πρώτος πενταετής σχεδιασμός αποσκοπούσε στην ανάπτυξη της βαριάς βιομηχανίας με σκοπό την εξυπηρέτηση στρατιωτικών αναγκών. Όπως συνέβαινε με την

παραγωγή, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο σχεδιαζόταν και εκτελούταν και η διάθεση των προϊόντων καθώς και όλες οι υπόλοιπες δραστηριότητες στην Ρωσία. Η ανεξάρτητη ύπαρξη και διευθέτηση των ζητημάτων τους δεν στερούταν μόνο σε πόλεις και χωριά, αλλά γενικότερα σε όλα τα μέρη της Σοβιετικής Ένωσης. Όντας πολιτικά υποτελείς στην Μόσχα, το σύνολο των οικονομικών κοινωνικών και πολιτιστικών δραστηριοτήτων τους σχεδιαζόταν και διευθυνόταν από την “δικτατορία του προλεταριάτου” στην Μόσχα. Επιπρόσθετα, η ζωή κάθε κοινότητας και κάθε ατόμου ακόμα, στις αποκαλούμενες “σοσιαλιστικές” δημοκρατίες ήταν αντικείμενο διαχείρισης και ελέγχου μέχρι την τελευταία της λεπτομέρεια των “γενικών γραμμών” του “κέντρου”, με άλλα λόγια από την κεντρική επιτροπή και το πολιτικό γραφείο του κόμματος, τον έλεγχο των οποίων είχε εξολοκλήρου ο Στάλιν. Το να αποκαλέσουμε μια τέτοια δικτατορία, που πρόκειται για μια μονοπρόσωπη αυτοκρατορία πιο ισχυρή και από

την τσαρική, ως κομμουνιστική μου φαίνεται να είναι το αποκορύφωμα της ηλιθιότητας.

Ας εξετάσουμε τώρα πως ο μπολσεβίκικος “κομμουνισμός” επηρεάζει τις ζωές των μαζών και των ατόμων. Υπάρχουν αφελείς άνθρωποι οι οποίοι πιστεύουν πως τουλάχιστον εν μέρει ο κομμουνισμός έχει εισηχθεί στις ζωές των κατοίκων της Ρωσίας. Μακάρι αυτό να ήταν αλήθεια, μιας και θα αποτελούσε ελπιδοφόρο σημάδι, και μια υπόσχεση για μελλοντική αλλαγή, η αλήθεια όμως είναι πως σε κανένα σημείο της σοβιετικής ζωής, ούτε στις κοινωνικές ούτε στις ατομικές σχέσεις, δεν υπήρξε η παραμικρή προσπάθεια εφαρμογής των κομμουνιστικών αρχών. Όπως υποδείχθηκε και παραπάνω, η πρόταση για ελεύθερο, εθελοντικό κομμουνισμό- αναφέρομαι στον ελευθεριακό αναρχικό κομμουνισμό- αποτελεί ταμπού στην Ρωσία και θεωρείται ως κάτι το αντεπαναστατικό και έσχατη

προδοσία εναντίον του αλάνθαστου Στάλιν και του ιερού “κομμουνιστικού” κόμματος. Αυτό το οποίο υποστηρίζω είναι πως δεν υπάρχει ούτε το ελάχιστο σημάδι στην σοβιετική Ρωσία ούτε καν έστω εξουσιαστικού, κρατικού κομμουνισμού, πράγμα το οποίο μπορεί να διαπιστωθεί ρίχνοντας μια ματιά στην καθημερινή ζωή της Ρωσίας. Η ουσία του κομμουνισμού, ακόμα και του εξουσιαστικού, είναι η κατάργηση των κοινωνικών τάξεων, με πρώτο της βήμα την εισαγωγή της οικονομικής ισότητας. Αυτό έχει υπάρξει η βάση όλων των κομμουνιστικών φιλοσοφιών, με σκοπό την εξασφάλιση της κοινωνικής δικαιοσύνης, το οποίο -σύμφωνα με όλες τις διαφορετικές κομμουνιστικές φιλοσοφίες- είναι ανέφικτο χωρίς την εγκαθίδρυση της οικονομικής ισότητας.

Ακόμα και στον Πλάτωνα, παρά τις όποιες ηθικές και διανοητικές διαστρωματώσεις στην κοινωνία

του, συναντάμε την απόλυτη οικονομική ισότητα, μιας και οι άρχουσες τάξεις δεν απολάμβαναν κανένα παραπάνω προνόμιο ή δικαίωμα από τις κατώτερες κοινωνικές τάξεις. Ακόμα και με τον κίνδυνο της καταδίκης μου, λόγω του ότι λέω ολόκληρη την αλήθεια, οφείλω να δηλώσω κατηγορηματικά και ανεπιφύλακτα ότι ακριβώς το αντίθετο συμβαίνει στη Σοβιετική Ρωσία. Ο μπολσεβικισμός δεν έχει εξαφανίσει τις τάξεις στην Ρωσία, αλλά έχει σχεδόν επαναφέρει τις προηγούμενες κοινωνικές σχέσεις, για την ακρίβεια έχει πολλαπλασιάσει τις κοινωνικές διαστρωματώσεις που υπήρχαν στην Ρωσία.

Όταν έφτασα τον Ιανουάριο του 1920 στην σοβιετική Ρωσία, βρήκα αναρίθμητες οικονομικές κατηγορίες, βασισμένες στις ποσότητες τροφίμων που δικαιούταν η καθεμία σύμφωνα με τις προσταγές της κυβέρνησης. Από αυτούς οι ναύτες λάμβαναν τις μεγαλύτερες και πιο

Ποιοτικές ποσότητες τροφίμων, ήταν οι αριστοκράτες της επανάστασης, μιας και οικονομικά και κοινωνικά θεωρούταν πλέον πως η τάξη τους ανήκει στις νεοσύστατες ευνοημένες τάξεις. Μετά από αυτούς, ερχόντουσαν οι στρατιώτες του κόκκινου στρατού, που τους αναλογούσε πολύ μικρότερη ποσότητα τροφίμων, κάτω και από αυτούς βρισκόντουσαν οι εργάτες των στρατιωτικών βιομηχανιών και κάτω και από αυτούς βρισκόντουσαν οι υπόλοιποι εργάτες, χωρισμένοι σε ειδικευμένους, τεχνίτες, χειρωνακτικούς κλπ εργάτες, κάθε κατώτερη κατηγορία είχε πρόσβαση σε μικρότερες ποσότητες ψωμιού, κρέατος, ζάχαρης, καπνού και άλλων προϊόντων (τις σπάνιες φορές που τους δινόταν η ευκαιρία να λάβουν κάτι πέραν των πολύ βασικών). Τα μέλη της προηγούμενης γραφειοκρατίας, η οποία ως τάξη είχε επίσημα καταργηθεί και απαλλοτριωθεί, ήταν στην κατώτερη οικονομική κατηγορία και αυτά που λάμβαναν ήταν πραγματικά ελάχιστα. Οι περισσότεροι από αυτούς ήταν επισήμως

παρατημένοι στην μοίρα τους και είχαν καταντήσει να είναι άνεργοι και άστεγοι, χωρίς να είναι αρμοδιότητα κανενός να ασχοληθεί μαζί τους και να ελέγχει αν θα στραφούν στις κλοπές ή θα προσχωρήσουν σε κάποια αντεπαναστατική ένοπλη ομάδα.

Η κατοχή μιας κόκκινης κάρτας, που αποδεικνυε την συμμετοχή στο κομμουνιστικό κόμμα, έβαζε τον κάτοχο της αυτομάτως πάνω από όλες τις προαναφερόμενες κατηγορίες, δίνοντας του πρόσβαση σε μια πολύ μεγαλύτερη ποσότητα των διανεμόμενων προϊόντων, όπως και την δυνατότητα να τρώει στην λέσχη του κόμματος (stolovaya), και να έχει πρόσβαση, ιδίως αν είχε και τις κατάλληλες συστάσεις από ανώτερα κομματικά στελέχη, σε άφθονα ζεστά ρούχα, δερμάτινες μπότες, γούνινο παλτό και άλλα χρήσιμα αγαθά. Τα μόνιμα μέλη του κόμματος είχαν ειδικές εστίες σίτισης, όπου τα απλά μέλη

του κόμματος δεν είχαν πρόσβαση. Στο Smolny για παράδειγμα, όπου ήταν τα κεντρικά γραφεία της κυβέρνησης του Petrograd, υπήρχαν δυο ξεχωριστές λέσχες φαγητού, μια για τα ανώτερα στελέχη του κόμματος, και μια λιτότερη για τα απλά μέλη. Ενώ ο Zinoviev, ο επικεφαλής του σοβιέτ του Petrograd και ανεπίσημος αυτοκράτορας όλης της βόρειας περιφέρειας, καθώς και τα υπόλοιπα υψηλόβαθμα στελέχη της κυβέρνησης, έπαιρναν τα γεύματά τους στα διαμερίσματα τους στην Αστόρια, που μέχρι τότε ήταν το καλύτερο ξενοδοχείο της πόλης, το οποίο και είχε μετατραπεί στο πρώτο σοβιετικό σπίτι, όπου τα υψηλόβαθμα στελέχη ζουν με τις οικογένειές τους.

Αργότερα βρήκα ακριβώς την ίδια κατάσταση να επικρατεί στην Μόσχα, την Κρακοβία, το Κίεβο, την Οδησσό και γενικότερα σε ολόκληρη την σοβιετική Ρωσία, αυτό ήταν το μπολσεβίκικο

σύστημα του “κομμουνισμού”, το οποίο είχε ολέθριες συνέπειες και προκαλούσε όπως ήταν φυσικό την πλήρη απογοήτευση, δυσαρέσκεια και ανταγωνισμό σε ολόκληρη την χώρα, τα οποία είχαν σαν αποτέλεσμα σαμποτάζ, απεργίες και εξεγέρσεις στην βιομηχανία και την αγροτιά. Οι διαφοροποιήσεις και οι έντονοι περιορισμοί στην πρόσβαση στον κοινωνικό πλούτο που επιβλήθηκαν σε ολόκληρη την χώρα, εναντίον των οποίων είχε γίνει η επανάσταση, έγινε το σύμβολο του νέου καθεστώτος πάνω στον μέσο άνθρωπο και τις μάζες. Και καταδεικνυε στο μέγιστο βαθμό το μεγάλο ψέμα των μπολσεβίκων (προς τον λαό), τις αθετημένες υποσχέσεις για ελευθερία, κοινωνική δικαιοσύνη και οικονομική ισότητα. Το ένστικτο των μαζών που σπάνια παραπλανάται, είχε αποδειχθεί προφητικό, και ο αρχικός καθολικός ενθουσιασμός για την επανάσταση αντικαταστάθηκε σύντομα από απογοήτευση, πικρία, αντιπαλότητα και μίσος. Είχα ακούσει τόσες πολλές φορές τους εργάτες να διαμαρτύρονται και να λένε: “Δεν μας πειράζει

η τόσο σκληρή δουλειά και η πείνα, αλλά η αδικία, αν η χώρα είναι φτωχή, και υπάρχει λίγο ψωμί, τότε ας το μοιραστούμε αυτό το ελάχιστο ψωμί, αλλά ας το μοιραστούμε ίσα. Όπως είναι τώρα τα πράγματα, δεν διαφέρουν σε τίποτα από το παρελθόν, κάποιοι (λίγοι) παίρνουν τα πολλά, κάποιοι άλλοι παίρνουν λιγότερα, και κάποιοι δεν παίρνουν τίποτα”.

Το μπολσεβίκικο σύστημα προνομίων και ανισοτήτων δεν άργησε να παράγει τα αναμενόμενα αποτελέσματα, δημιουργώντας και οξύνοντας τον κοινωνικό ανταγωνισμό, αποξενώνοντας τις μάζες από την επανάσταση, παραλύοντας το ενδιαφέρον και τις δράσεις τους για αυτήν, και γενικότερα εκμηδενίζοντας όλους τους σκοπούς της επανάστασης. Αυτό ακριβώς το σύστημα ακόμα πιο ενδυναμωμένο υπάρχει αυτή την στιγμή στην Ρωσία. Η ρώσικη επανάσταση ήταν με την βαθύτερη έννοια μια

κοινωνική εξέγερση, όπου οι βασικές τις τάσεις ήταν ελευθεριακές και είχε ως στόχο την οικονομική και κοινωνική ισότητα, καιρό πριν τις μέρες του Οκτώβρη και του Νοέμβρη του 1917, το προλεταριάτο των πόλεων είχε ξεκινήσει να καταλαμβάνει τον έλεγχο των μύλων, των καταστημάτων και των εργοστασίων, ενώ οι αγρότες είχαν απαλλοτριώσει τα μεγάλα αγροκτήματα και είχαν μετατρέψει η γη ήταν κάτω από συλλογική διαχείριση. Η συνεχής ανάπτυξη της επανάστασης προς την κομμουνιστική της κατεύθυνση εξαρτιόταν από την ενότητα των επαναστατικών δυνάμεων και τις άμεσες και δημιουργικές πρωτοβουλίες των εργατικών μαζών. Οι άνθρωποι ήταν ενθουσιασμένοι με το μεγάλο εγχείρημα που είχαν μπροστά τους, και κατέβαλαν ανυπόμονα όλες τις δυνατές ενέργειες για να πραγματώσουν τον (επιθυμητό) κοινωνικό μετασχηματισμό. Μόνο αυτοί που για ολόκληρους αιώνες είχαν τραβήξει τον ασήκωτο φορτίο (της εξαθλίωσης και εκμετάλλευσης) μπορούσαν μέσω των ελεύθερων και

συστηματικών προσπαθειών και δράσεων να βρουν τον δρόμο για μια νέα αναγεννημένη κοινωνία.

Όμως τα μπολσεβίκικα δόγματα και ο “κομμουνιστικός” κρατισμός αποδείχθηκαν μοιραία εμπόδια στις δημιουργικές ενέργειες των ανθρώπων. Το βασικότερο χαρακτηριστικό της μπολσεβίκικης ψυχολογίας είναι η δυσπιστία προς τις μάζες, οι μαρξιστικές τους θεωρίες, στις οποίες όλη η εξουσία συγκεντρώνεται αποκλειστικά στα χέρια του κόμματος τους, είχε ως επακόλουθο την διάλυση όλων των επαναστατικών συνεργασιών και εγχειρημάτων του λαού, μέσω της αυθαίρετης και ανελέητης καταπίεσης όλων των υπόλοιπων πολιτικών κομμάτων και κινημάτων.

Οι μπολσεβίκικες τακτικές περιελάμβαναν τη συστηματική εξάλειψη κάθε σημαδιού δυσαρέσκειας, καταπνίγοντας κάθε κριτική και συνθλίβοντας οποιαδήποτε ανεξάρτητη γνώμη, λαϊκή πρωτοβουλία και προσπάθεια. Η κομμουνιστική δικτατορία με τον ακραίο μηχανικό συγκεντρωτισμό της, είχε τρομερές επιπτώσεις στις οικονομικές και βιομηχανικές ενέργειες της χώρας. Οι μάζες δεν είχαν πια την δυνατότητα συνδιαμόρφωσης των πολιτικών της επανάστασης ή το δικαίωμα της συμμετοχής στην διαχείριση των δικών τους ζητημάτων. Οι εργατικές ενώσεις κρατικοποιήθηκαν και κατάντησαν απλοί μεταφορείς των διαταγών του κράτους. Οι λαϊκοί συνεταιρισμοί -αυτό το ζωτικό νεύρο των ενεργειών αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας μεταξύ πόλης και υπαίθρου- διαλύθηκαν. Τα σοβιέτ των αγροτών και των εργατών “ευνουχίστηκαν” και μετατράπηκαν σε υπάκουες (προς την κυβέρνηση) επιτροπές. Η κυβέρνηση κρατικοποίησε κάθε πτυχή της ζωής, μια αναποτελεσματική, διεφθαρμένη και

κτηνώδης γραφειοκρατική μηχανή είχε δημιουργηθεί. Η επανάσταση είχε αποκοπεί από τον λαό και ήταν καταδικασμένη να αποτύχει, και πάνω από όλους καταδοκούσε το σπαθί της μπολσεβίκικης τρομοκρατίας.

Αυτός ήταν ο “κομμουνισμός” των μπολσεβίκων στις πρώτες φάσεις της επανάστασης, ο οποίος όπως όλοι γνωρίζουν είχε σαν αποτέλεσμα την παράλυση της βιομηχανίας, της γεωργίας και των μεταφορών. Ήταν η περίοδος του “στρατιωτικού κομμουνισμού”, με την επιστράτευση στην βιομηχανία και την αγροτιά, και την ισοπέδωση ολόκληρων αγροτικών χωριών από το πυροβολικό των μπολσεβίκων. Αυτές ήταν οι “εποικοδομητικές” κοινωνικές και οικονομικές πολιτικές του μπολσεβίκικου κομμουνισμού, ο οποίος οδήγησε στην φοβερή πείνα το 1921.

Και σήμερα; Έχει αλλάξει αυτός ο “κομμουνισμός” την φύση του; Είναι πραγματικά διαφορετικός από τον “κομμουνισμό” του 1921; Δυστυχώς θα πρέπει να δηλώσω, πως παρά τις πολυδιαφημιζόμενες αλλαγές και νέες οικονομικές πολιτικές, ο μπολσεβίκικος “κομμουνισμός” είναι ακριβώς ο ίδιος με αυτόν του 1921. Σήμερα οι αγρότες της σοβιετικής Ρωσίας δεν έχουν κανέναν δικαίωμα πάνω στην γη, τα *sonkhozi* είναι κυβερνητικές φάρμες, στις οποίες ο αγρότες δουλεύουν ως μισθωτοί, ακριβώς όπως και οι βιομηχανικοί εργάτες, το οποίο έγινε ευρέως γνωστό ως “εκβιομηχανισμός” της γεωργίας, που “μετατρέπεται τους αγρότες σε προλεταρίους”. Στα *kolchoz* η γη μόνο επίσημα ανήκει στα χωριά, αφού στην πραγματικότητα είναι ιδιοκτησία της κυβέρνησης, η οποία μπορεί ανά πάσα στιγμή - όπως και έχει κάνει πολλές φορές- να διατάξει τους αγρότες που δουλεύουν στα *kolchoz* να μεταφερθούν σε άλλο μέρος της χώρας, ή να εξορίσει ολόκληρα χωριά λόγω ανυπακοής. Στα *kolkhozi* οι αγρότες δουλεύουν συλλογικά, όμως

τα παραγόμενα αγαθά συγκεντρώνονται και ελέγχονται από την κυβέρνηση, η οποία φορολογεί τους αγρότες όπως η ίδια θέλει, διαλέγει η ίδια σε τι τιμές θα πληρώσει τα σιτηρά των αγροτών και τα υπόλοιπα προϊόντα, και ούτε οι αγρότες, ούτε ολόκληρο το χωρίο (σοβιέτ) έχουν οποιοδήποτε δικαίωμα να συναποφασίσουν για τα παραπάνω. Με το πρόσχημα των πολυάριθμων εισφορών και υποχρεωτικών κρατικών δανείων, το κράτος ιδιοποιείται τα προϊόντα των kolkhoii, και με πρόφαση κάποια αληθινά ή υποτιθέμενα αδικήματα τα τιμωρεί αφαιρώντας όλα τα σιτηρά τους. Η φοβερή πείνα του 1921 οφειλόταν κατά γενική ομολογία κυρίως στη razverstka, αυτήν την αδίστακτη απαλλοτρίωση που εφαρμόστηκε εκείνη την περίοδο. Εξαιτίας της και λόγω των επαναστάσεων που προκλήθηκαν σαν αποτέλεσμα της, ο Λένιν αποφάσισε να εισάγει την νέα οικονομική πολιτική (ΝΟΠ), που περιόριζε σε κάποιο βαθμό την κρατική απαλλοτρίωση και επέτρεπε στους αγρότες να

κρατάνε ένα μέρος από το πλεόνασμα τους για τον εαυτό τους, η ΝΟΠ βελτίωσε άμεσα τις οικονομικές συνθήκες σε ολόκληρη την χώρα. Η πείνα του 1932-33 ήταν αποτέλεσμα αντίστοιχων “κομμουνιστικών” μεθόδων των μπολσεβίκων, και πιο συγκεκριμένα της αναγκαστικής κολλεκτιβοποίησης.

Η παραπάνω ενέργεια είχε ακριβώς τα ίδια αποτελέσματα με αυτή του 1921, αναγκάζοντας τον Στάλιν να τροποποιήσει σε ένα μερικό βαθμό την πολιτική του, αντιλαμβανόμενος πως η ευημερία μιας χώρας, ειδικά μιας κατά κύριο λόγο αγροτικής χώρας όπως η Ρωσία, εξαρτάται πρωτίστως από την αγροτιά. Έτσι λοιπόν το σύνθημα διακήρυττε, πως έπρεπε να δοθεί η ευκαιρία στους αγρότες για μεγαλύτερη ευημερία. Βέβαια αυτή η “νέα” πολιτική δεν πρόκειται για τίποτα άλλο πέραν μιας παραπλάνησης για τους αγρότες, μιας και περιελάμβανε ακριβώς τόσο

κομμουνισμό όσο και οι προηγούμενες αγροτικές πολιτικές. Από την εγκαθίδρυση της μπολσεβίκικης κυριαρχίας και μετά, το μόνο που υπήρχε ήταν μια διαρκής απαλλοτρίωση του πλούτου των διαφόρων κοινωνικών ομάδων, σε διαφορετικό βαθμό κάθε φορά ανάλογα τις περιστάσεις, μια συνεχής διαδικασία κρατικής ληστείας εις βάρος των αγροτών (και των υπόλοιπων εργατών), απαγορεύσεων, βίας, δολιοφθοράς, αντιποίνων, ακριβώς όπως στις χειρότερες περιόδους του τσαρισμού και του παγκοσμίου πολέμου. Η σημερινή πολιτική είναι απλά μια παραλλαγή του “στρατιωτικού κομμουνισμού” του 1920-21, με περισσότερο στρατό και ακόμα λιγότερα κομμουνιστικά χαρακτηριστικά, της οποίας η “ισότητα” είναι ίδια με αυτή μιας φυλακής και η “ελευθερία” της ίδια με αυτή των αλυσοδεμένων φυλακισμένων. Δεν είναι τυχαίο που οι μπολσεβίκοι δήλωναν πως η ελευθερία δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια αστική προκατάληψη.

Οι απολογητές των σοβιετικών επιμένουν πως ο παλιός “στρατιωτικός κομμουνισμός” ήταν δικαιολογημένος λόγος της πρώιμης περιόδου της επανάστασης των ημερών των εμποδίων και των πολεμικών μετώπων. Όμως 16 χρόνια έχουν περάσει από τότε και δεν υπάρχουν πια ούτε εμπόδια, ούτε πολεμικές συρράξεις, ούτε αντεπανάσταση. Η σοβιετική Ρωσία έχει εξασφαλίσει την αναγνώριση όλων των ισχυρών κυβερνήσεων του κόσμου, και υποδηλώνει την καλή της θέληση προς τα αστικά κράτη, ζητώντας τη συνεργασία τους και έχοντας πολλές επιχειρηματικές συναλλαγές μαζί τους. Μάλιστα, η σοβιετική κυβέρνηση έχει συνάψει ειρηνευτικές σχέσεις με τον Χίτλερ και τον Μουσολίνι αυτούς τους μεγάλους υπέρμαχους της ελευθερίας. Βοηθάει τον καπιταλισμό να ξεπεράσει τις οικονομικές κρίσεις του, αγοράζοντας προϊόντα του αξίας πολλών

εκατομμυρίων δολαρίων και ανοίγοντας νέες αγορές γιαυτόν.

Αυτά, κατά κύριο λόγο, έχει επιτύχει η σοβιετική Ρωσία μέσα σε 17 χρόνια μετά την επανάσταση, όσον αφορά τον κομμουνισμό, αυτό είναι ένα άλλο θέμα. Σε αυτό το ζήτημα η μπολσεβίκικη κυβέρνηση έχει ακολουθήσει και ξεπεράσει την πορεία και τις πρακτικές των προκατόχων της. Έχει προβεί σε κάποιες υποτιθέμενες οικονομικές και πολιτικές αλλαγές, όμως στην ουσία έχει παραμείνει ακριβώς το ίδιο κράτος, βασιζόμενο στις ίδιες αρχές της βίας και του εξαναγκασμού και χρησιμοποιώντας τις ίδιες μεθόδους με αυτές της περιόδου 1920-21.

Υπάρχουν πολλές περισσότερες τάξεις στην Ρωσία σήμερα από ότι το 1917 και περισσότερες από τις περισσότερες χώρες του κόσμου. Οι

μπολσεβίκοι έχουν δημιουργήσει μια τεράστια σοβιετική γραφειοκρατία, απολαμβάνοντας ειδικά προνόμια και σχεδόν απεριόριστη εξουσία πάνω στις μάζες, την βιομηχανία και την γεωργία. Πάνω και από την γραφειοκρατία βρίσκεται μια ακόμα πιο ευνοημένη τάξη, αυτή των “υπεύθυνων συντρόφων”, που πρόκειται για την νέα σοβιετική αριστοκρατία.

Η βιομηχανική τάξη είναι διεραιμένη σε πολλές διαβαθμίσεις, υπάρχουν οι udarniki, που ηγούνται των εργατών και έχουν διάφορα προνόμια, και από εκεί και πέρα οι εξειδικευμένοι εργάτες, οι τεχνίτες και οι απλοί εργάτες. Πέραν αυτών υπάρχουν οι “πυρήνες” των εργοστασίων, οι επιτροπές καταστημάτων, οι πρωτοπόροι, οι komsomoltsi, τα μέλη του κόμματος, που όλοι τους απολαμβάνουν υλικά προνόμια και εξουσία. Υπάρχει επίσης η μεγάλη τάξη των lishentsi, που έχουν στερηθεί των πολιτικών τους δικαιωμάτων,

ο μεγαλύτερος αριθμός από αυτούς, έχει στερηθεί επίσης το δικαίωμα να εργαστεί, και να ζει όπου ο ίδιος θέλει, πρακτικά έχουν αποκοπεί από όλα τα μέσα διαβίωσης. Η περιβόητη «περίφραξη» της τσαρικής εποχής, που απαγόρευε στους εβραίους να κατοικούν σε ορισμένα μέρη της χώρας, έχει αναβιώσει για το σύνολο του πληθυσμού με την εισαγωγή του νέου συστήματος σοβιετικών διαβατηρίων. Πέρα και πάνω από όλες αυτές τις κατηγορίες είναι η φοβερή GPU (σ.τ.μ. μυστική υπηρεσία της σοβιετικής Ρωσίας πριν την ΚGB), μυστική, ισχυρή και αυθαίρετη, μια κυβέρνηση μέσα στην κυβέρνηση. Η GPU, με τη σειρά της, έχει τις δικές της ταξικές διαιρέσεις, έχοντας τις δικές της ένοπλες δυνάμεις, τις δικές της εμπορικές και βιομηχανικές εγκαταστάσεις, τους δικούς της νόμους και κανονισμούς, καθώς και ένα τεράστιο στρατό σκλάβων μέσω της καταναγκαστικής εργασίας. Ακόμα και εντός των σοβιετικών φυλακών και στρατοπέδων συγκέντρωσης

υπάρχουν ταξικές διαβαθμίσεις και ειδικά προνόμια.

Στον τομέα της βιομηχανίας επικρατεί ακριβώς ο ίδιος “κομμουνισμός” με αυτόν την γεωργίας. Μια σοβιετική εκδοχή του συστήματος Taylor έχει εγκατασταθεί σε ολόκληρη την Ρωσία, συνδυάζοντας ένα ελάχιστο επίπεδο παραγωγής και εργασίας, δημιουργώντας το υψηλότερο επίπεδο εκμετάλλευσης και ανθρώπινης υποβάθμισης, που αποτελείται επίσης από ατελείωτες διαβαθμίσεις σε μισθούς και ημερομίσθια. Οι πληρωμές γίνονται μέσω χρήματος, μερίδων φαγητού, εκππτώσεων στο ενοίκιο, στο ηλεκτρικό, κ.λπ., για να μην μιλήσουμε για τις ειδικές ανταμοιβές (μπόνους) και των προνόμια στους udarniki. Κοινώς στην Ρωσία υπάρχει άλλο ένα σύστημα μισθωτής εργασίας. Χρειάζεται να τονίζω πως ένα σύστημα οικονομικής διαχείρισης που στηρίζεται στην

μισθωτή εργασία δεν μπορεί να θεωρηθεί πως συνδέεται με κανέναν τρόπο με τον κομμουνισμό, αλλά είναι το ακριβώς αντίθετο;

Όλα τα παραπάνω αποτελούν βασικά χαρακτηριστικά του σημερινού σοβιετικού συστήματος. Είναι ξεκάθαρη αφέλεια, ή μάλλον ξεκάθαρη υποκρισία, να θεωρούμε -όπως οι απολογητές των μπολσεβίκων-, πως το σύστημα καταναγκαστικής εργασίας στη Ρωσία πρόκειται για κάποιου είδους " αυτοοργάνωση των μαζών στην παραγωγική διαδικασία". Παραδόξως γνώρισα ευφυή άτομα τα οποία ισχυρίζονταν πως αυτές οι μέθοδοι των μπολσεβίκων "οικοδομούν τον κομμουνισμό", προφανώς αυτά τα άτομα θεωρούν πως η (κομμουνιστική) οικοδόμηση πρέπει να στηρίζεται στην ανελέητη ηθική και φυσική καταστροφή των ύψιστων αξιών της ανθρωπότητας. Ενώ υπάρχουν και αυτοί που ισχυρίζονται πως η

κατάκτηση της ελευθερίας και της συνεργασίας στηρίζεται στην εργασιακή σκλαβιά και την διανοητική καταπίεση. Σύμφωνα με αυτούς η εισαγωγή του μίσους και του φθόνου, της καθολικής κατασκοπείας και τρομοκρατίας, αποτελούν τα καλύτερα μέσα για την ωρίμανση του κομμουνισμού.

Όμως νομίζω πως δεν υπάρχει τίποτα πιο ολέθριο από την υποβάθμιση και την μετατροπή ενός ανθρώπου σε ένα γρανάζι μιας άψυχης μηχανής, σε δούλο, σε κατάσκοπο ή θύμα κατασκόπου, δεν υπάρχει τίποτα πιο διεφθαρμένο από την σκλαβιά και τον δεσποτισμό. Υπάρχει μια ψυχολογία πολιτικής απολυταρχίας και δικτατορίας κοινή σε όλες τις μορφές της, οι μέθοδοι και τα μέσα που χρησιμοποιούνται για την επίτευξη του σκοπού, τελικώς γίνονται ο ίδιος ο σκοπός. Τα ιδανικά του κομμουνισμού και του σοσιαλισμού έχουν πάψει

εδώ και πολύ καιρό να εμπνέουν και να ενδιαφέρουν την άρχουσα τάξη των μπολσεβίκων, η οποία ενδιαφέρεται μόνο για εξουσία και ενδυνάμωση της υπάρχουσας δύναμής της. Όμως παράλληλα όλη αυτή η άθλια υποταγή, εκμετάλλευση, και υποβάθμιση αναπτύσσουν μια νέα ψυχολογία στη μεγάλη μάζα του λαού, επίσης. Η νέα γενιά στην Ρωσία είναι αποτέλεσμα των μπολσεβίκικων αρχών και μεθόδων, είναι το αποτέλεσμα 16 χρόνων των επίσημων απόψεων, που είναι και οι μοναδικές που επιτρέπονται στην χώρα. Έχοντας μεγαλώσει κάτω από αυτό το θανάσιμο μονοπώλιο ιδεών και αξιών, η νεολαία στην ΕΣΣΔ δεν ξέρει σχεδόν τίποτα για την ίδια τη Ρωσία.

Και ακόμα λιγότερα γνωρίζει για τον κόσμο έξω από την Ρωσία. Η νεολαία της Ε.Σ.Σ.Δ. αποτελείται σε μεγάλο βαθμό από τυφλωμένους

φανατικούς, στενόμυαλους, που στερούνται κάθε ηθικής αντίληψης, αισθήματος δικαιοσύνης και εντιμότητας. Στα παραπάνω προστίθεται και μια τάξη καριεριστών και ομπορτουνιστών που ανατρέφουν το μπολσεβίκικο δόγμα του “ο σκοπός αγιάζει τα μέσα”. Ωστόσο θα ήταν λάθος να θεωρούμε πως δεν υπάρχουν και εξαιρέσεις στην ρωσική νεολαία, μιας και υπάρχουν και αυτοί που είναι βαθιά ειλικρινείς, θαρραλέοι και ιδεαλιστές, οι οποίοι βλέπουν και αισθάνονται την εξουσία και την δύναμη των ισχυρών δηλωμένων κομματικών ιδανικών και αντιλαμβάνονται την προδοσία (των μπολσεβίκων) προς τις μάζες και υποφέρουν βαθύτατα από τον κυνισμό και την αναισθησία προς οποιοδήποτε ανθρώπινο συναίσθημα. Οι παρουσία των komsomolszi στις σοβιετικές πολιτικές φυλακές, στρατόπεδα συγκέντρωσης και στην εξορία καθώς και οι αποδράσεις κάτω από τρομερές δυσκολίες αποδεικνύουν πως η νέα γενιά δεν αποτελείται μόνο από δουλοπρεπείς ακολούθους. Σε καμία περίπτωση η νεολαία της Ρωσίας δεν έχει

μετατραπεί εξολοκλήρου σε μαριονέτες, σε φανατικούς ,ή λάτρεις των αγαλμάτων του Στάλιν ή του τάφου του Λένιν.

Ήδη η δικτατορία έχει γίνει μια απόλυτη αναγκαιότητα για τη συνέχιση του καθεστώτος, μιας και όπου υπάρχουν τάξεις και κοινωνικές ανισότητες, υπάρχει και το κράτος το οποίο προσφεύγει στη βία και την καταστολή. Αυτή η σκληρότητα μιας τέτοιας κατάστασης έχει πάντα σαν αποτέλεσμα τον εμποτισμό με πικρία και αγανάκτηση των μαζών. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο υπάρχει περισσότερο κυβερνητική τρομοκρατία στη Σοβιετική Ρωσία από ό,τι οπουδήποτε αλλού στον πολιτισμένο κόσμο σήμερα, μιας και ο Στάλιν έχει να καταπιέσει και να υποδουλώσει μια επίμονη αγροτιά που φτάνει τα εκατό εκατομμύρια. Είναι το λαϊκό μίσος προς το καθεστώς στο οποίο οφείλεται το καταπληκτικό βιομηχανικό σαμποτάζ στη Ρωσία,

η αποδιοργάνωση των μεταφορών μετά από δεκαέξι χρόνια εικονικής στρατιωτικής διαχείρισης, καθώς και η τρομερή πείνα στις νότιες και νοτιοανατολικές περιοχές, παρά τις ευνοϊκές φυσικές συνθήκες και τις αυστηρότατες κυρώσεις για να εξαναγκασθούν οι αγρότες να σπείρουν και να θερίσουν, παρά ακόμη και την εξόντωση και της απέλαση περισσότερων από ένα εκατομμυρίων αγροτών σε στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας.

Η μπολσεβίκικη δικτατορία είναι μια απολυταρχία που γίνεται συνεχώς όλο και πιο αμείλικτη, προκειμένου να επιβιώσει, καταστέλλοντας πλήρως την όποια διαφορετική γνώμη και κριτική στο εσωτερικό του κόμματος , ακόμα και εντός των υψηλότερων κύκλων της. Ένα χαρακτηριστικό αυτής της κατάστασης είναι η συνεχής διαβεβαίωση από τον επίσημο μπολσεβικισμό και τους πληρωμένους και μη

παράγοντες του πως “όλα πάνε καλά στην σοβιετική Ρωσία και διαρκώς βελτιώνονται”. Τα οποία είναι αντίστοιχα με τις δηλώσεις του Χίτλερ για το πόσο πολύ αγαπά την ειρήνη ενώ συνεχώς αυξάνει την στρατιωτική του δύναμη. Η κατάσταση στην Ρωσία αντί να βελτιώνεται καθημερινώς εξελίσσεται σε μια πιο αδυσώπητη και ανελέητη δικτατορία. Τα τελευταία μέτρα εναντίον των αποκαλούμενων αντεπαναστατών και των προδοτών του σοβιετικού κράτους, θα πρέπει να έχουν πλέον πείσει και τους πιο ένθερμους απολογητές του καθεστώτος για τα θαύματα που συμβαίνουν στην Ρωσία. Τα μέτρα αυξάνουν ακόμα περισσότερο τους νόμους ενάντια σε όσους δεν αποδέχονται το αλάνθαστο της αγία τριάδας Μαρξ, Λένιν, Στάλιν. Ενώ είναι άκρως αποτελεσματικά και αμείλικτα σε όσους θεωρούνται ένοχοι. Βέβαια για να είμαστε σωστοί πρέπει να πούμε πως οι απαγωγές δεν είναι κάτι καινούργιο στην Ρωσία, υπήρχαν από τον καιρό που είχα έρθει στην Ρωσία, ο Κροπότκιν και η Βέρα Φίνγκερ είχαν διαμαρτυρηθεί έντονα

ενάντια σε αυτή την μαύρη σελίδα της ρώσικης επανάστασης. Τώρα, μετά από 17 χρόνια μπολσεβίκικης ηγεμονίας, θεωρήθηκε απαραίτητο ένα νέο διάταγμα, το οποίο όχι μόνο επαναφέρει τις απαγωγές, αλλά θέτει και βάνουσες κυρώσεις σε κάθε ενήλικο μέρος της οικογένειας του πραγματικού ή φανταστικού ενόχου. Το νέο αυτό διάταγμα ορίζει ως προδοσία του κράτους “οποιαδήποτε πράξη διαπράττεται από πολίτη της Ε.Σ.Σ.Δ. εις βάρος των στρατιωτικών δυνάμεων της Ε.Σ.Σ.Δ., της ανεξαρτησία της ή του απαραβίαστου της επικράτειάς της, όπως η κατασκοπεία, η προδοσία των στρατιωτικών ή κρατικών μυστικών, η μεταπήδηση στη μεριά των εχθρών, η μετοίκιση σε άλλη χώρα, ή η πτήση (εννοώντας μια απλή αεροπορική πτήση) σε ξένη χώρα”.

Οι προδότες βέβαια πάντα τιμωρούνταν αυστηρά και συνήθως θανάσιμα, αυτό που κάνει το νέο

διάταγμα ακόμα πιο τρομακτικό είναι η ανελέητη τιμωρία που επιβάλλει σε όλους όσους ζουν μαζί ή υποστηρίζουν το δύσμοιρο θύμα, ανεξαρτήτως αν έχουν την οποιαδήποτε ανάμειξη με το έγκλημα ή όχι. Για τα άτομα αυτά το διάταγμα ορίζει από την απώλεια των πολιτικών δικαιωμάτων, ή των ιδιοκτησιακών τους στοιχείων έως και ποινές φυλάκισης, εξορίας, εκτέλεσης. Επίσης το νέο διάταγμα δείχνει την εύνοια του σε τυχόν πληροφοριοδότες, οι οποίοι για να σώσουν το τομάρι τους, θα τρέξουν οι ίδιοι στην GPU, και θα μετατραπούν από άτυχοι συγγενείς των ενόχων σε σοβιετικούς μπράβους. Αυτό το τελευταίο διάταγμα πρέπει πλέον να εξανεμίσει πια και τις τελευταίες υπόνοιες περί πραγματικού κομμουνισμού την Ρωσία. Αποκλίνει ακόμα και από το πρόσχημα του διεθνισμού και του προλεταριακού ταξικού συμφέροντος. Τα παλιά συνθήματα έχουν μετατραπεί σε ύμνους για την πατρίδα, με το ρεφρέν τους να ηχεί όλο και πιο δυνατά από τον δουλοπρεπή σοβιετικό τύπο “Η υπεράσπιση της Πατρίδας είναι ο υπέρτατος

νόμος της ζωής, και αυτός που σηκώνει το χέρι του εναντίον της Πατρίδας, και την προδίδει, πρέπει να καταστραφεί." Είναι πλέον φανερό πως στην σοβιετική Ρωσία επικρατεί ο απόλυτος δεσποτισμός πολιτικά και η πιο χοντροκομμένη μορφή του κρατικού καπιταλισμού οικονομικά.

<http://halastor.blogspot.gr>

Μετάφραση: kostav